

Svědectví křesťanů je opravdu účinný způsob, jak druhým předat radostnou zvěst tak, aby na ni mohli odpovědět. Je samozřejmé, že jako křesťané máme nad svým životem zodpovědně uvažovat a také vydávat dobré svědectví. Sami sebe se můžeme ptát: „Liším se svým způsobem života a svými hodnotami od lidí kolem?“ Okolní svět nás může velmi snadno pohltit a my tak přicházíme o svůj potenciál být skutečnými svědky Krista a jeho evangelia.(...)

Rodina

Vlastní rodina může být při evangelizaci tím nejtěžším, nejnáročnějším prostředím pro svědectví o Kristu. Úspěch v rodině nám však může přinést hodně radosti. Svě vztahy prožíváme na různých úrovních, ale rodina je místo, kde nás skutečně znají, bez příkras! Nejlépe vědí o našich slabostech, chybách a problémech. Naše silné stránky mohou často přehlížet, anebo je pokládat za samozřejmost.

Vlastní rodinu dobře známe a jsme s ní v kontaktu dlouhou dobu, proto není třeba nic uspěchat. Každý z nás pochopitelně touží po tom, aby ti, které zná a miluje, rostli ve víře. Za žádnou cenu ale nesmíme být otravní nebo netrpěliví.(...)

Možná, že klíčovým slovem pro svědectví v rodině je „služba“, tedy obyčejná láska a ohleduplnost vůči druhým. Svätý Pavel píše Galaťanům: „Navzájem si posluhujte láskou“ (Gal 5,13). Naši nejbližší si spíš všimnou našich skutků a až potom jsou ochotni naslouchat našim slovům. Často právě oni mají nejmenší zájem nás poslouchat. Někdy musíme změnit i své jednání, které je v rozporu s evangeliem. Poté co se Zacheus za pohnutých okolností setkal s Pánem, uvědomil si, že má dát polovinu svého majetku chudým a čtyřnásobně vrátit peníze těm, které ošdil.

Možná budeme muset v naší rodině provést nějakou formu „restituce“, například urovnáním dlouhodobého sporu nebo připraveností odpustit a zapomenout. Takového jednání si naše okolí jistě všimne.(...)

Správně autenticky evangelizovat můžeme jen s milujícím srdcem. K hlásání evangelia nás nesmí tlačit pocit viny nebo dokonce povinnosti. Jinak budeme působit povýšeně nebo jako ti, kteří druhé odsuzují. O své víře nemáme svědčit pro uklidnění svého svědomí. Naše svědectví má vycházet z lásky.

Michele Moran – Evangelizace s odvahou a citem

Další texty v týdnu

Po: 2Sam 15,13-14.30; 16,5-13a; Mk 5,1-20 Čt: 1Král 2,1-4.10-12; Mk 6,7-13
 Út: Mal 3,1-4; Žid 2,14-18; Lk 2,22-40 Pá: Sir 47,2-13 (řec. 2-11); Mk 6,14-29
 So: 2Sam 24,2.9-17; Mk 6,1-6 So: 1Král 3,4-13; Mk 6,30-34

Prameny, odkazy

Luke T. Johnson – Evangelium podle Lukáše – Sacra pagina; Silvano Fausti – Nad evangeliem podle Lukáše; Paul-Gerhard Müller – Evangelium sv. Lukáše – Malý stuttgartský komentář; Jeruzalémská Bible; Misál na každý den liturgického roku;

Vydává Pastorační středisko brněnské diecéze
 jako součást diecézního biblického programu Vezmi a čti.
 Ke stažení na www.vezmiacti.cz.

4. neděle v mezidobí – cyklus C

31. ledna 2016

²¹Ježíš promluvil v synagoze: „Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli.“ ²²Všichni mu přisvědčovali, divili se milým slovům z jeho úst a říkali: „Není to syn Josefův?“ ²³Řekl jim: „Jistě mi připomenete přísloví: Lékaři, uzdrav sám sebe! Udělej i tady ve svém domově to, o čem jsme slyšeli, že se stalo v Kafarnau.“ ²⁴Dále řekl: „Amen, pravím vám: Žádný prorok není vítaný ve svém domově.“ ²⁵Říkám vám podle pravdy: Mnoho vdov bylo v izraelském národě za dnů Eliášových, kdy se nebe zavřelo na tři léta a šest měsíců a nastal velký hlad po celé zemi; ²⁶ale k žádné z nich nebyl poslán Eliáš, jen k vdově do Sarepty v Sidónsku. ²⁷A mnoho malomocných bylo v izraelském národě za proroka Elizea, ale nikdo z nich nebyl očištěn, jenom Námán ze Sýrie.“ ²⁸Když to slyšeli, všichni v synagoze vzplanuli hněvem. ²⁹Zvedli se, vyhnali ho ven z města a vedli až na sráz hory, na níž bylo vystavěno jejich město, aby ho srazili dolů. ³⁰On však prošel jejich středem a ubíral se dál.

Lk 4,21-30

Úvod k meditaci

Dejme se jako Ježíš vést jen Duchem Svatým! Vydejme se jednou na cestu prožívat sílu Ježíšova Ducha. Ježíš použil prosté slovo, které bylo z Písma. To je účinný prostředek evangelizace. Učme se po vzoru Pána Ježíše milým – libým slovům, laskavému a přívětivému vystupování, přitom však rozhodnému! Milá řeč je něco jiného než řeč líbivá. Líbivá řeč je podle apoštola podbízením a projevem osobní nestatečnosti, ne-li zbabělosti. Pravdivá moc Ježíšova slova pochází z působení Ježíšova Ducha. Někdy nezbyvá nic jiného, než být pravdivý do té míry, že to znamená být vyhozen nejen ze synagogy, z města, ale být i ohrožen na životě. Ježíše chtěli shodit ze srázu dolů. Chtěli se zbavit nepohodlného kazatele.

Výklad biblického textu

Kontext: Ve čtvrté kapitole čteme o Ježíšovi, který jde v sobotu do synagogy, aby promluvil ke svým spoluobčanům z Nazareta. První část jeho vystoupení jsme slyšeli minulou neděli. Židovská bohoslužba probíhala podobně jako naše současná.

**T ý d e n
s B o ž í m
s l o v e m**

1. čtení:
Jer 1,4-5.17-19

2. čtení:
1 Kor 12,31-
13,13

Evangelium:
Lk 4,21-30

Srovnání:

Jan 6,42;
Mk 1,21; 2,1;
Jan 2,12;
Jan 4,44;
1 Král 17,1.8-
16; 18,1;
Jak 5,17-18; 2
Král 5,1-14;
Nm 15,35;
Sk 7,58;
Jan 8,59; 10,39

Když skončily úvodní modlitby a čtení úryvku z Tóry, vybraného pro sváteční bohoslužbu, povstal Ježíš, aby přednesl čtení z Proroků. Podali mu pergamenový svitek obsahující Izaiášovo proroctví. Svitek býval upevněn na dvou hůlkách. Z jedné se odvíjel a navíjel na druhou. Ježíš, vedený Božím Duchem, cituje tři místa (Iz 61,1n; 58,6 a 29,18). Po přečtení textů se Ježíš posadil na čestné místo v synagoze a začal vysvětlovat, co právě doznělo.

v. 21: Kde je Ježíšova zvěst přijata, tam začíná spása, vysvobození člověka a celého lidského společenství. Evangelista Lukáš klade velký důraz na tuto přítomnou a také dnes platnou účinnost Božího slova.

v. 22: Ježíše znali od dětství a věděli o jeho rodině, že byla chudá, a tak se divili, kde se v něm ta moudrost vzala. Mluvila z nich pravděpodobně sousedská závist, která procítá, když se druhému daří lépe, nebo když se společensky povznese. Ježíš byl pro ně synem Josefovým, zrozeným v manželství s Marií.

v. 23: Ježíš předbílá jejich žádost o potvrzení slov zázrakem a odmítá ji dvěma příslovími: O Ježíšovi neplatí, že by musel nejprve uzdravit sám sebe, aby dokázal svou schopnost uzdravovat, ale platí o něm, že žádný prorok není uznáván ve své vlasti.

v. 23-27: Ježíš nechce v Nazaretu konat žádné divy, jen učit slovy. To však rozhořčuje posluchače se slabou vírou. Rozhořčení Ježíš ještě vystupňoval svými odkazy na proroky Eliáše a Elizea – na Boží pomoc pohanské vdově a pohanskému veliteli vojska.

v. 30: Ježíš zázračně prochází davem nepřátel. Je to předpověď vzkříšení. Ježíš kráčí uprostřed nás, prokazuje dobro a uzdravuje všechny, kdo jsou v moci satana.

K tématu

Draží bratři a sestry,

dnešní evangelium ze čtvrté kapitoly svatého Lukáše je pokračováním toho z minulé neděle. Přivádí nás opět do synagogy v Nazaretu, obce, kde Ježíš vyrostl a kde všichni znají jeho i jeho rodinu. Nyní se po delší nepřítomnosti znovu vrátil a během sobotní liturgie čte Izaiášovo proroctví o Mesiáši, oznamuje jeho naplnění, naznačuje, že se týká Jeho osoby, že Izaiáš mluvil o NĚm. To vyvolá mezi obyvateli Nazareta rozruch. Na jedné straně „mu všichni přisvědčovali, divili se milým slovům z jeho úst“ (Lk 4,22); svatý Marek uvádí, že mnozí pravili: „Kde se to v něm vzalo? Jaká moudrost mu byla dána!“ (Mk 6,2). Na druhé straně však jej jeho krajané znali příliš dobře: „Je jako my – říkají. Jeho nárok nemůže být nic jiného než domýšlivost“ (srov. L'infanzia di Gesù, 11). „Není to syn Josefův?“ (Lk 4,22), což je něco jako: co si vlastně ten tesař z Nazareta vůbec myslí?

Protože si je vědom této uzavřenosti, kterou potvrzuje přísloví „žádný prorok není vítán ve svém domově“, Ježíš se obrací k lidu v synagoze slovy, která znějí jako provokace. Poukazuje na dva zázraky, vykonané velkými proroky Eliášem a Elizeem na těch, kdo nepatřili k Izraeli, aby ukázal, že někdy se najde více víry mimo hranice Izraele. Reakce je okamžitě jednomyslná: všichni povstali a vyvedli jej ven a snažili se jej dokonce shodit dolů ze srázu, ale On se svrchovaným klidem prošel mezi rozlícenými lidmi a odešel.

V tomto bodě bezděčně vyvstává otázka: Proč vlastně Ježíš vyprovokoval tuto roztržku? Zpočátku nad ním lidé žasli a možná by mohl dosáhnout určitého konsensu... Právě o to však jde, že Ježíš nepřišel hledat konsensus lidí, nýbrž – jak řekne na konci Pilátovi – „aby vydal svědectví pravdě“ (Jan 18,37). Pravý prorok neposlouchá nikoho jiného než Boha, dává se do služeb pravdy a je připraven osobně zaplatit. Je pravdou, že Ježíš je prorokem lásky, avšak láska má svou pravdu. Ba dokonce, láska a pravda jsou dvě jména téže reality, dvě Boží jména. V dnešní liturgii znějí také tato slova svatého Pavla: „Láska se nevychloubá, nenadýmá, nedělá, co se nepatří, nemyslí jen a jen na sebe, nerozčiluje se, zapomíná, když jí někdo ublíží, má zármutek, když se dělá něco špatného, ale raduje se, když lidé žijí podle pravdy“ (1 Kor 13,4-6). Věřit v Boha, znamená zřeknout se vlastních předsudků a přijmout konkrétní tvář, ve které se On zjevil, člověka Ježíše Nazaretského. A na této cestě Jej lze poznat a sloužit Mu v druhých.

V tom je inspirativní Mariin postoj. Kdo jiný znal důvěrněji Ježíšovo lidství? Nikdy jí to však nebylo kamenem úrazu jako nazaretským krajanům. Střežila ve svém srdci toto tajemství a dovedla jej přijímat stále více a stále nověji na cestě víry až k noci kříže a plnému světu Zmrtvýchvstání.

Maria, pomoz také nám věrně a radostně kráčet touto cestou.

Benedikt XVI. 3. 2. 2013

Tajemství Ježíše, který byl svými soukmenovci odmítnut a všude jinde přijímán (vv. 22-30), anticipuje jeho osudové odmítnutí a „znamení odporu“ (2,34nn). Začátek Ježíšova veřejného působení obsahuje také jeho konec.

Od začátku je zřejmé, že Ježíš je víc, než učitel Zákona a prorok: on slovo Boží nejen vykládá, on ho také aktualizuje. A toto aktualizování neznamená jen, že ho přizpůsobuje své době, ale „činí ho aktuálním“: převádí do skutků to, co Slovo říká, a v poslušnosti činí svůj aktuální život souhlasným se Slovem. On je posluchač, který ho naplňuje, dokonalý posluchač, v kterém Boží slovo dospívá k svému plnému provedení. On, poslušný Syn, je naplněním každého slova.

A tak také pro nás aktualizování Slova znamená poslouchat evangelium. Poslušnost jemu nás účinně začleňuje do Božího „dnes“, činí z nás současníky Ježíše – Syna, v kterém příběh každého Adama dospívá k naplnění. Hlásání slova milosti má moc přivést k poslušnosti naši starou přirozenost a podle zaslíbení obnovit její schopnost naslouchat.

Bohu se zalíbilo zachránit svět hlásáním evangelia (1Kor 1,21). Slovo, ten slabý prostředek a svobodný nástroj k vytváření společenství, je Boží moc ke spáse každému, kdo věří (Řím 1,16).

V tomto zahajovacím kázání máme autentický výklad Ježíšovy služby: její cíl (abychom byli Otcovými syny tím, že budeme mezi sebou bratry), její prostředek (poslouchání Otcova slova), jak jednat (mocí lásky, tj. Božího „Ducha“), kdy jednat (dnes) a skrze koho (skrze toho, kdo poslouchá).

Silvano Fausti – Nad evangeliem podle Lukáše